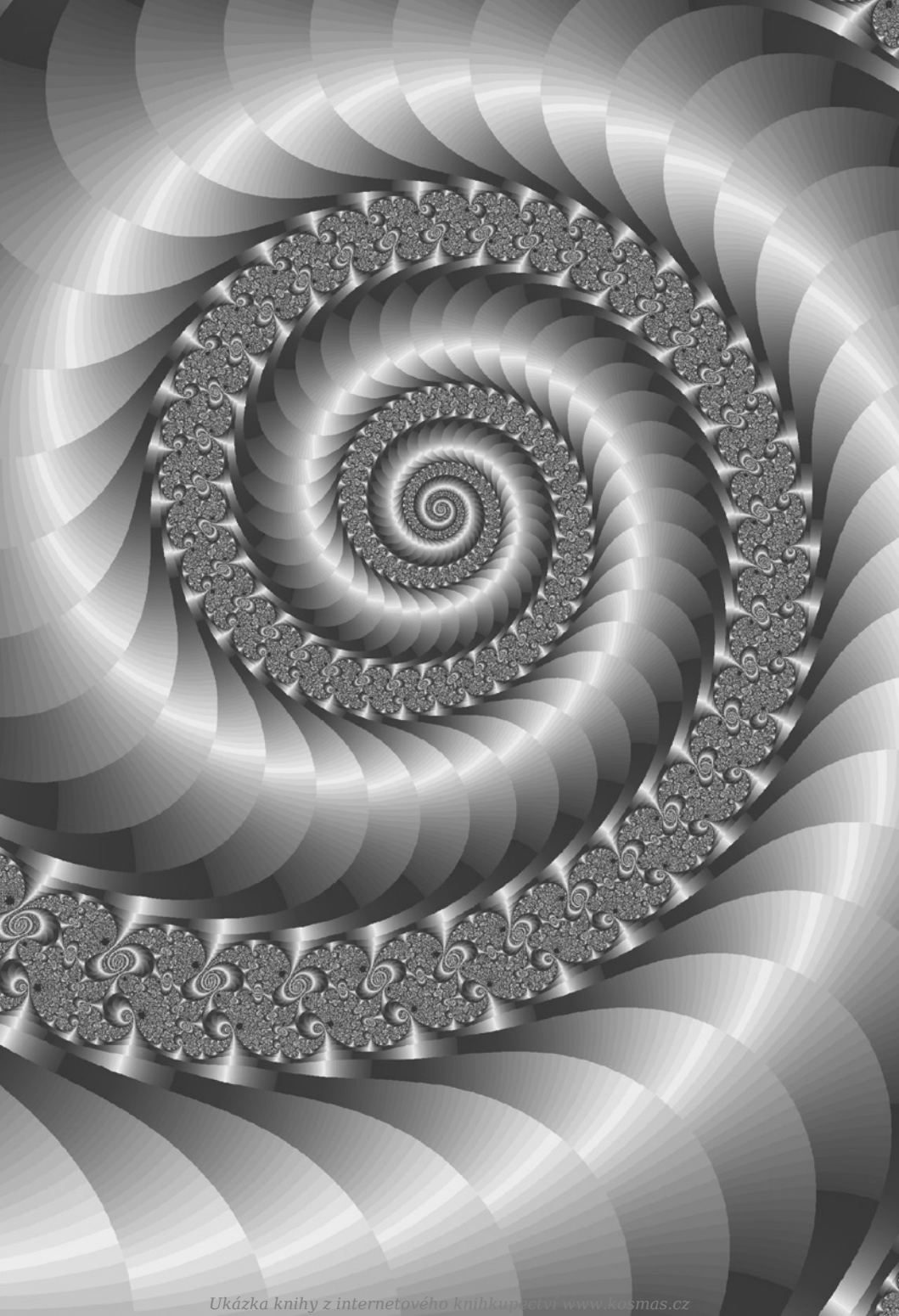

Marie Vilánková

LÉČBA INFORMACÍ

argo

Marie Vilánková

LÉČBA INFORMACÍ

argo

Copyright © Marie Vilánková, 2018
© ARGO, 2018

ISBN 978-80-257-2690-7 (váz.)
ISBN 978-80-257-2741-6 (e-kniha)

*Věnováno rodičům, všem mým předkům...
Díky vám jsem tím, kým jsem.*

*... a mým dětem, Mařence, Anežce, Matoušovi a Viktorce.
Dělejte v životě to, pro co jste se narodili, a budete šťastní.*

Úvod

Myslíte si, že jen léky s účinnou látkou mohou léčit? Mýlíte se. Existují preparáty, do kterých se nahrávají informace, a ty dokážou léčit mnohem účinněji, navíc bez škodlivých vedlejších účinků. Zní to jako zázrak. Nicméně informační preparáty jsou budoucností medicíny. V podstatě jde o to, naučit tělo novým dovednostem, aby se dokázalo samo zbavit všech škodlivých toxinů, patogenních mikroorganismů, svých vlastních poškozených, nefunkčních a rakovinových buněk a negativních, poškozujících emočních programů. Snáže pak odolá negativním vlivům, bude se lépe regenerovat, dostane se do potřebné rovnováhy a vy budete zdraví a šťastní. V této knize se seznámíte s tím, jak tělo uzdravit pomocí informačních preparátů, a zároveň pochopíte princip homeopatie, léčitelství, proutkařství a dalších dosud nevysvětlených jevů.

Měla jsem krásné dětství. Vyrostla jsem v menší obci v předhůří Šumavy a volné chvíle jsem tráвила u prababičky na malé samotě v lese. Dostala jsem od rodičů velký dar. Měla jsem v dětství svobodu a důvěru, nechali mě volně běhat po loukách, mezích a lesích, lézt po stromech, jezdit na polodivokém koni. Pozorovala jsem přírodu a kladla si množství otázek. Proč naše kosti nejsou ze dřeva? Jak jsou velké hvězdy? Proč jsou kytky barevné? Na řadu z nich jsem dostala odpověď ve škole a v knihách. Četla jsem o přírodě, historii a starých civilizacích. Milovala jsem knihu o Velikonočním ostrově, toužila jsem vyluštit staré písmo původních obyvatel. Mnoho mých otázek bylo zodpovězeno, ale

zároveň se vynořila řada dalších. Po absolvování gymnázia ve Strakoncích jsem se přihlásila na Matematicko-fyzikální fakultu Univerzity Karlovy. Proč? Měla jsem dojem, že matematika je jednoduchá a nestrávím velké množství času učením se z knih. Velmi rychle jsem pochopila svůj omyl, ale nevadilo mi to, protože si mě svět matematiky a informatiky získal. Bavilo mě poznávat zákonitosti čísel, přírody i celého světa. Pokud jsem se něco chtěla naučit, potřebovala jsem to pochopit, abych byla schopná si to zapamatovat. A to provází celý můj život. Abych něco přijala za své, musím tomu do hloubky porozumět.

Cesty osudu jsou někdy klikaté a já jsem se dostala k problematice lidského zdraví a léčení skrze přírodní, alternativní a celostní metody. Nejprve jsem vše pozorovala. Chtěla bych tedy poděkovat všem, kteří mi dovolili sledovat je při práci a učit se od nich. Panu doktorovi Josefu Jonášovi, od kterého jsem se na začátku cesty učila tajům informační medicíny. Jaroslavu Chudešovi, geologovi a hledači tajemných jeskyní. Milanu Heinovi, výzkumníkovi v oblasti bioenergetiky a vlivu elektromagnetismu na člověka. Léčitelce Evě Šimkové i bývalému manželu Vláďovi Jelínkovi, jenž mě inspiroval při našich dlouhých diskuzích. Všem, kteří mě v psaní knihy podporovali – mamince, dcerám a synovi, chůvě, Petře. Všem, kteří mě mají rádi a na knihu se těšili. A vlastně i těm, kteří pochybovali. Mokrát v životě jsem totiž slyšela: To nedokážeš. Nikdy mě to nezastavilo, naopak touha překonat vše, co se zdá nemožné, mě poháněla ve chvílích únavy, kdy jsem chtěla své sny vzdát. Také děkuji všem poradcům a jejich klientům za to, že mě nechali nahlédnout do svého soukromí a otevřeli přede mnou řadu svých tabu a tajemství. Na nich jsem viděla někdy až zázračné účinky informačních preparátů.

Některé věci se přičily mému racionálnímu uvažování a poznání, ale přece nebudu odsuzovat něco, čemu nerozumím. Po dvaceti letech si troufám tvrdit, že jsem toho o těle a duši pochopila mnohem víc. Víím, jak pracují buňky i jak spolu komunikují.

Co je to nemoc a co zdraví. Jak lidské tělo můžeme ovlivnit pomocí informací. I jak dovést tělo a duši k uzdravení. Tohle vše vám chci skrze svou knihu předat. Nejde o vědeckou učebnici, píše ji jednoduchým jazykem pro všechny čtenáře, tedy i pro ty bez technického či přírodovědného vzdělání. Pro lidi, kteří vnímají, že některé věci jsou mnohdy jinak, než je jim předkládáno. Neubráním se sice zjednodušování, ale kdo bude potřebovat vědecká potvrzení, snadno si je může dohledat. A kdo nechce slyšet, toho nemá cenu přesvědčovat.

Dnešní svět a lékařství jsou z mého pohledu pokřiveny. Lékaři léčí léky, které většinou jen utlumují příznaky. Ti, kdo skutečně léčí, své postupy nemohou nazývat léčením, protože na to jsou zákony. Není-li lék potvrzen klinickými studiemi, nelze jej používat k léčbě, nebo se o tom nesmí mluvit. A i když pak studii máte a víte, že váš preparát lidem pomáhá, nemůžete ji zveřejnit, neboť nejde o lék. Lidské zkušenosti prý nejsou totéž co důkazy. Naštěstí lidé nejsou hloupí a intuitivně hledají pravdu a uzdravení.

Řada věcí, které oficiální věda nechce vidět a nálepkuje je jako nevědecké, jsou ve skutečnosti přirozené vlastnosti a schopnosti živých organismů. Telepatie, léčení informačními preparáty, homeopatiky, pomocí energií, virgulí, modlitby, schopnost pomocí vědomí ovlivňovat události, správně si přát, aby se přání splnila... To vše je přirozené, funguje a dá se jednoduše vysvětlit. To, že přístroje zatím nedokážou měřit a rozšifrovat bioenergie a informace jí nesené, neznamena, že neexistují.

Nemůžu vám poskytnout ani seznam literatury, z níž jsem čerpala. Z každé knihy, kterou jsem přečetla, jsem si vzala kapku nových vědomostí. Tyhle kapky jsem nosila ve své mysli, spojovaly se, a najednou se vynořilo poznání. Často se mi stalo, že mě něco napadlo a za rok či dva jsem si to přečetla v nějaké knize. Měla jsem z toho radost, bylo to potvrzení, že jdu správným směrem.

Naučila jsem se jednu věc. Když chci něco pochopit, ptám se přírody a vesmíru. Mé otázky jsou nakonec vždy zodpovězeny. A tyto odpovědi vám chci tlumočit. Chci vám ukázat, že budoucnost léčení spočívá v komunikaci s tělem a duší, v získávání nových informací a dovedností. Znásilňování těla léky s vedlejšími účinky je slepá ulička, je třeba vrátit se na správnou cestu. Vím, že je to cesta léčby pomocí informačních preparátů.

Žádná cesta není slepá, ale vraťme se ke kořenům

Každý chce být zdravý. Podvědomě cítíme, že pokud jsme nemocní, někde se stala chyba, naše tělo a duše dělají něco špatně. Nemoc nás omezuje, blokuje naše schopnosti, možnosti a deformuje náš život. Pokud jsme zdraví, bereme to jako samozřejmost. Když dostaneme například chřipku, rakovinu či infarkt, hledáme cesty, jak se toho nechtěného dárku zbavit. Jenže my jsme nic nedostali, my jsme si ve skutečnosti problém vypěstovali a jsme za něj zodpovědní. Uzdravíme se, jen když nemoc, chyby či nedokonalosti dokážeme odstranit, včetně všech kořenů a kořínků, ze kterých vyrůstají.

Lidé mají tendenci vytěšňovat ošklivé zážitky, pamatovat si ty pěkné a události si idealizovat. Podobně přistupujeme i k historii. Vlivem našeho stresujícího života si často idealizujeme doby minulé. Žijeme v přesvědčení, že lidé žili v sepětí s přírodou, netrápily je civilizační choroby a byli ve svém životě šťastní. Není to ale pravda. Civilizační choroby jako bolesti kloubů, zubní kazy, poruchy krevního oběhu či rakovina trápily lidstvo od nepaměti.

Díky vědě můžeme zjistit, jaké nemoci naše předky sužovaly. Z kosterních pozůstatků, nálezů zbytků těl, ale i z nádobí a dalších používaných předmětů lze genetickou analýzou a dalšími metodami odhalit, jaké mikroorganismy jejich těla poškozovaly. Víme, že už pravěcí lidé měli záněty kloubů, zubní kazy, rakovinu a další nemoci. Například byl nalezen 1,7 milionu let starý prst člověka s nádorem kosti. Nálezů rakovin kostí a různých

deformací kloubů je celá řada, protože kosti se na rozdíl od jiných tkání rozpadají velmi pomalu. Někdy se ale díky ledu objeví i další tkáně.

Takovým význačným nálezem bylo tělo ledového muže nazývaného Ötzi, kterého našli v roce 1991 v Ötztalských Alpách, na hranici mezi Rakouskem a Itálií. Žil přibližně kolem roku 3000 př. n. l., v době měděné. Jeho tělo bylo podrobeno řadě lékařských výzkumů a ukázalo se, že Evropané před 5000 lety trpěli podobnými problémy jako dnes. Ötzi měl zkažené zuby, nedokázal strávit laktózu, přestože už v té době se choval dobytek a rozšiřovalo se zemědělství. Jeho trávicí trakt byl napaden parazity. Před smrtí byl během půl roku asi třikrát nemocný, což se poznalo podle nehtů. Velmi zajímavé je, že jeho tělo bylo napadeno bakterií druhu *Borrelia*, a v důsledku toho měl klouby poškozené artrózou. Zřejmě ho bolela kolena, a proto na jeho pokožce najdeme i stopy po léčení. Na jeho nohou jsou zbytky tetování, které bylo možná spojené s úlevou od bolesti pomocí akupunktury. (Jen pro zajímavost – akupunktura byla používána již 2000 let před jejím prvním aplikováním ve staré Číně okolo roku 1000 př. n. l.) *Borrelióza* tedy není žádné nové onemocnění, přestože tato bakterie z kmene *spirochét* byla objevena a popsána až v roce 1986. Dokonce nálezy klíšťat zalitých do jantaru potvrzují, že *borreliózou* trpěli už dinosauři. Bohužel čím déle konkrétní druh mikroorganismu napadá lidské tkáně, tím je jeho působení rafinovanější, zákeřnější a zároveň více poškozuje imunitu a nervový systém. Tyto latentní infekce nejvíce poškozují psychiku člověka, mění jeho emoce a chování. O tom se podrobněji zmíním později.

Mohlo by se zdát, že jsme nemocní pořád stejně, ale rozdíl tu přece jen je. V dnešní době se bohužel snižuje věk, kdy tyto choroby propukají, a trpí jimi čím dál mladší lidé, někdy dokonce i děti, a také se zvyšuje množství nešťastných lidí. Lékaři tvrdí, že vyšší nárůst onemocnění je způsoben tím, že se statisticky dožíváme vyššího věku, jednoduše se nemocí dožijeme.

Že v minulosti lidé stačili zemřít dřív, než se u nich chronické onemocnění projevilo. To ale není tak úplně pravda. Statistiky průměrného věku dožití jsou velmi zkreslené a nic neříkají o jednotlivých osudech.

Vraťme se do střední Evropy před sto lety. V té době byla velmi vysoká dětská úmrtnost. Třeba moje babička narozená v roce 1926 v malé šumavské vsi pocházela ze čtrnácti sourozenců. Dospělosti se jich dožilo osm, sedm dívek a jeden chlapec. Jmenovali se Mařka, Anna, Pepík, Julča, Emča, Jarmila, Vlasta, to byla moje babička, a poslední byla Zdena. Ta se prababičce narodila ve 46 letech.

Vzpomínám si, jak babička mluvila o svých sourozencích a o velmi těžké době. Většina dětí umírala na nakažlivé infekční choroby, jakými byly například černý kašel, záškrť, spalničky, tyfus a řada dalších. Mohlo by se zdát, že na vině byly jen infekční choroby. Ale ono je to spíše tak, že děti s poškozenou imunitou, s genetickou zátěží, s poruchami trávení a metabolismu většinou nepřežily onemocnění. S problematičtějšími infekcemi se setkaly díky nedostatečné hygieně a stísněným podmínkám všechny děti, přežily je ale jen ty zdravé a s dobrou imunitou. Moje druhá babička záškrť přežila.

Průměrný věk snižovala nejen dětská úmrtnost, ale také velké riziko úmrtí ve středním věku kvůli úrazům u mužů a porodům u žen. Neexistovala lékařská péče jako dnes a většina větších úrazů byla smrtelných. To, co se v současnosti snadno vyřeší operací, v minulosti znamenalo buď trvalé zmrzačení, nebo smrt. Většina lidí pracovala těžce v zemědělství či ve stavebnictví. Stromy se kácely ručně, dřevo se řezalo na katrech poháněných vodou, pole se obdělávalo pomocí koní a dobytka. Riziko úrazů bylo vyšší a při práci zemřelo mnoho mužů. Ženy zase umíraly při komplikovaných porodech. Dnes se v nemocnicích narodí přibližně 20 procent dětí císařským řezem, v některých zemích je to dokonce až polovina dětí. Řada žen by v minulosti svůj porod nepřežila.

A tak ti, kteří „přežili“ dětský věk i nástrahy středního věku, se většinou dožívali poměrně vysokého věku. Stačí nahlédnout do starých matrik. U mnoha lidí najdeme věk 80, 85, dokonce i 90 let, a v kolonce příčina úmrtí je uvedena sešlost věkem.

Lidé bývali v minulosti také nemocní, ale střídala se období, kdy nemocí bylo více, nebo naopak méně. Pokud bychom tato období zvýšené nemocnosti, úmrtnosti a epidemií položili do časové osy a přidali k nim historické souvislosti, mohli bychom si všimnout jedné zajímavé věci. Zvýšená nemocnost obvykle doprovázela období, kdy docházelo k sociálním a kulturním změnám. První zvýšený výskyt problémů nastává při vzniku větších tlup a jejich usídlování v jeskynních obydlích.

Dalším významným předělem byl přechod k zemědělství, zakládání vesnic a začátek chovu dobytka. Došlo k přenosu některých chorob z dobytka na člověka, které pak lidstvo sužovaly řadu následujících století. Příkladem může být bakterie *Mycobacterium tuberculosis*, způsobující onemocnění zvané tuberkulóza, lidově souchotiny nebo úbytě. Tato bakterie postupně napadá dýchací systém, měkké tkáně, kosti a dochází ke vzniku typických hrbolků a vředů. Následuje celkové strádání, úbytek hmotnosti, někdy až smrt.

Se zakládáním větších měst se pojí morové epidemie. První historicky doložená epidemie moru je ze 6. století, postihla největší evropské město Konstantinopol (česky Cařihrad, dnes Istanbul). Morové epidemie se vracely opakovaně ve vlnách a někdy při nich vymřela i třetina obyvatel Evropy. Byly způsobeny bakterií *Yersinia pestis*, jež parazitovala na blechách krys a dalších hlodavců. Některé ale zřejmě způsobily i viry a bakterie přenášené ptáky. Astma – první typické civilizační onemocnění – bylo popsáno ve Velké Británii v době průmyslové revoluce, kdy se ve velkém přistou pilo ke spalování uhlí a stroje byly poháněny pomocí páry. Lidé místo v malých dílnách a na poli začali pracovat nejprve v manufakturách a později ve větších, průmyslových továrnách.

Zvýšení nemocnosti v těchto obdobích má několik příčin. První, která nás napadne, je změna životních podmínek. Lidé měnili svá obydlí, zakládali vesnice, stěhovali se do měst. Kvůli nedostatečné hygieně, nefungující kanalizaci, neexistujícímu odvozu odpadků, těsnému kontaktu, kdy často jednu místnost obývalo více lidí, docházelo k snadnému přenosu infekcí. Nemůžeme ale vše svádět na nedostatek výživy či špatnou hygienu, protože řada lidí přežila i přes tyto nepříznivé podmínky.

Velkou roli v nemocnosti hrály i emoční a stresové příčiny. Tím, jak lidé byli nuceni sdílet obytný prostor, vznikalo emoční napětí. Spolu s novým způsobem obživy a bydlení docházelo ke změnám v rodinách, ve společnosti, měnila se pravidla soužití. A to vysvětluje i dnešní velký nárůst chronických onemocnění. V současné době dochází k velkým změnám ve společnosti. Nemusíme hodnotit, jestli je to dobře nebo špatně, ale rozpadá se model tradiční rodiny, přestávají platit stará pravidla a nová zatím nebyla nastolena. Emoce a stres mohou zásadně ovlivňovat naše zdraví. Jednou z nejškodlivějších emocí pro organismus je nejistota, strach z budoucnosti a existenční obavy. Člověk snáze projde nepříznivou, náročnou situací, když ví nebo tuší, jaký bude výsledek. Možná to zní nelogicky, protože dnes nikdo neumírá hlady, žijeme v nadbytku, všichni máme bydlení, které by nám předci mohli závidět, a přesto žijeme v obrovské nejistotě, jež nás ničí. Tak v čem je problém? Když mluvíme o emocích, rozum jde stranou, nejde o skutečnou realitu. Jde o naše pocity a vnímání celé situace. O to, jak na nás působí a ovlivňuje nás.

Dříve měly děti svůj osud většinou předem daný. V rodině sedláků nejstarší syn věděl, že převezme rodinný statek. Mladší synové mu mohli buď pomáhat, většinou bez nároku mít vlastní rodinu, nebo se mohli stát řemeslníky. Ti žili v malých chaloupkách, nevlastnili zemědělskou půdu a často odcházeli do měst. Pokud byl statek dostatečně velký, mohli mít někteří sourozenci také rodinu a žili pak na podruží (v nájmu). Jejich děti však

nemohly dědit, statek jim připadl pouze v případě bezdětnosti hospodáře. Pragmatická pravidla zajišťovala pokračování rodu. Pokud by se totiž majetek rozdrobil mezi více dětí a jejich rodiny, výnos z půdy nebo z řemeslnické dílny by všechny neuzivil. Rodinu většinou mohl mít jen ten, kdo ji dokázal zajistit. A povinností dědiců bylo postarat se také o rodiče. Lidé dopředu počítali s tím, že budou muset v určitém věku svůj majetek předat potomkům a na oplátku budou bydlet v malém výměnku a budou dostávat základní potraviny k obživě. Dcery se potřebovaly dobře vdát, sňatek domlouvali rodiče, většinou s ohledem na společenské postavení. Mállokdy se stalo, že syn bohatého sedláka by si vzal za manželku chudou děvečku. Tvrdá, ale funkční nepsaná pravidla. Lidé se se svým osudem smířili a svůj smutek často ventilovali pomocí písní. Řada nádherných lidových písní je právě o nešťastné lásce, která nemohla být naplněna. Lidé žili sice v bídě, ale jejich život měl jasný řád a „tvrdá“ pravidla.

Dnes došlo k rozpadu těchto pravidel, a nová zatím nevznikla. Podobných přerodů společnosti bylo v historii hodně a vždy přinesly něco nového, pozitivního. Ovšem ta přechodná doba bývá často velmi složitá, pro mnoho lidí bolestná a má vliv na jejich zdraví a psychiku.

Zdá se vám nepravděpodobné, že změny ve společnosti by mohly mít takový vliv na zdraví? Vezměme si konkrétní příklad. Třeba neplodnost, každým rokem se zvyšuje počet žen, které nemohou přirozeně otěhotnět. Ano, mění se životní prostředí, ovlivňuje nás řada toxinů, jsou ale opravdu tou pravou příčinou neplodnosti? Nestojí za ní spíše emoce dnešních žen? Ze statistik vyplývá, že v současnosti dochází k rozpadu manželství mnohem častěji než dřív (pravděpodobnost, že se manželský svazek rozpadne, je až 50 %). V minulosti však platilo nepsané pravidlo, že když žena otěhotněla, muž považoval za svou povinnost se o ženu a dítě postarat, zabezpečit jim bydlení a obživu. Samozřejmě existovaly výjimky a tito muži, kteří nechali ženu v nesnázích, byli společností odsouzeni. Dnes se častěji